

Sergeij Ivanovitch

"Res er proletärer! Låt oss krossa kapitalet och ge tillbaks
det till Dem som behöver det!"

Sergeij Ivanovitch

Skiftning hit och reformer dit, en förbannad smörja skulle jag vilja kalla det. En maktgalen tsars galna utopi. Mitt namn är Sergeij Ivanovitch och jag skriver dessa ord i vredesmod. Enligt tsarens sjuka reformer stals just mina ägor ifrån mig och ersattes med en symbolisk spottstyver som knappt täcker till att köpa en till flaska vodka. I trettio år hade jag varit brukspatron. Under mig arbetade löneslavar, jag menar bönder, som aldrig klagat. De hade en skäligen lön. De hade ett skäligen arbete. Varför skall det då reformeras? Och varför skall jag, en hederligt knegande rikeman behöva betala för den förbannade reformen. Det är sjukt. Galet är vad det är! Fram tills dagen då de tig allt har mitt liv varit en lysande triumf. Redan som liten beskrevs jag som driftig och företagsam. Jag minns framförallt den gången då jag stal alla mina syskons skor, kokade dem och sålde dem till utsvultna soldater som härbärgerade i vår by. Så har jag alltid varit. Min välgång går alltid framför alla andras. Min ekonomi och min hälsa är viktigare än något annat. Naturligtvis är det inte bara pengar som får mig att känna mig levande. Nej då, det finns andra ting här i världen som är minst lika viktiga. Som till exempel känslan när andra människor lyder vad jag säger. Kan det finnas ett skönare rus än det som infinner sig när man ser en drönare som villigt sväljer ett igelkottsskinn för tre sloti. Det var nog mest därför som jag slog mig ihop med det mediokra sällskap som jag färdas med idag. De är så övertygade i sin ideologi att det nästan gör mig rörd. Bara nästan naturligtvis. Lite vet de att jag, den man som de ser som sin ledare bara spelar på deras tro för att nå mina egna mål. Det är nästan lite ironiskt när jag tänker på det. Hur jag med ideologin som snara skall leda dessa hundar att följa mig. Jag myser när jag tänker på det. De vet så lite. Jag är inte ens marxist i själen, men så länge det tjänar mina syften tänker jag låtsas vara det. Visst är jag påläst, säkerligen mer påläst än många av dessa bönder men skulle det visa sig att någon annan tro ger mig större fördelar så är jag inte sen att byta. Men jag skall vakta mina steg ännu. Sällskapet har en viss glöd och om man leker för vårdslöst med elden så kan man bränna sig. Det gäller nog att hålla sig väl med dem än så länge.

Charisma: Good
Comeliness: Good
Courage: Poor
Education: Great
Exchequer: Good
Leadership: Great
Marksmanship: Good
Performance: Good
Social Graces: Good
Fencing: Good

Nastja Ivanova

"Marxismen är som en växande röd ros som ännu inte blommat ut."

Nastja Ivanova

Mitt namn är Nastja Ivanova och detta är min hemliga dagbok. Anledningen till varför jag skriver denna bok är för att eftervärlden ska få veta vem jag egentligen var. Jag heter egentligen inte Nastja, är inte än ryska. Mitt riktiga namn är Hildegard Schtrupfel och jag är från Preussen. Jag är agent utsänd att infiltrera de Marxistiska terrorister som finns här i London. Och ni ska veta att jag är det perfekta agenten. Jag har inte bara infiltrerat detta pack av avskrädeshundar utan också blivit en respekterad poet av revolutionära dikter, som mina medhjälpare ser upp till. De måste de göra, jag är ju den ända av dessa bönder som vet vad marxismen är. Vad mer behöver man veta än att "arbetarna är förtryckta", "makten åt folket", "revolution! blablabla... Det är det väl det ända man kan förstå av vad den där Marx sa egentligen. det ända som är lite svårt är att skilja på vilka tankar som är till vilken ideolog.

Men ni ska inte tro att jag sänker mig ner till deras nivå av leverne bara för att jag tvingas umgås med dem. Man kan ha stil fast man lever i smutsen. Jag är ju trots allt inte lika fattig som vilken pöbeln, varför inte spendera sina pengar.

Av de jag umgås med nu är det bara Sergej Ivanovitch som jag tror kan misstänka mig, han är slipad. Den där Viktor Fedorov är det bara att "dela" en flaska vodka med så blir han av med sina hjälte ambitioner. De andra två är bara naiva idioter som har förlorat allt till de som har till de som varit för smarta för dom. Dom kommer nog att spela mig rätt i händerna.

Om det är någonting viktigt som jag måste meddela till mina landsmän här i London kan jag lämna meddelanden på Downy Street 12. Men bara om någonting viktigt händer som kan vara till hjälp för dom.

Atlethics:	Good
Physique:	Good
Education:	Great
Exchequer	Good
Fencing	Great
Performance	Poor
social grace	Good

Ivan Stroganov

"Ärbeta bör man, annars dör man."

Ivan Stroganov

Det finns egentligen bara en tro. Man kan tro på vilken gud man vill eller på vilka seder som helst. Men i grund och botten finns det bara en sak som binder oss människor till varandra. Detta är den rena läran, den som predikar det enda riktiga levnadssättet. Naturligtvis talar jag om marxismen. När profeten Marx talte då lyssnade alla och hans ord voro endast sanningar. Jag tror att det var nån som sa så. Vem vet jag inte, men det var då förbanne mig det finaste jag någonsin hört. Min mor sa alltid att det inte var bra att se sin ideologi som en religion. Strax innan hon fastnade med tungan i fabriksbandet och slets in bland pressarna och försvann sa hon att marxismen skulle bli min död. Tokiga ragata. Den är ju mitt liv! Så har det också varit under hela min långa uppväxt. Det har alltid varit tron som tagit mig igenom de hårda stunderna. När jag fick arbete i fabriken trodde jag att jag hade hamnat i himlen, där fanns allt jag sökt efter. Solidaritet, vänskap och många som tänkte som jag. Den där vackra lokalen som berövade mig så många vänner i lungsot och olyckor gav mig så mycket. Ibland blev det så mycket rök inuti hallen att vi alla blev tvungna att springa ut och andas. När man satt där inne fick man minsann hålla andan. Därute, under moder Rysslands vackra himmel språkade jag mycket med många. Vi bytte idéer och jag lärde mig att med tro kan man komma långt. Idag är jag inte lika ung, 59 år fyllda. Men jag är visare, och envisare. Min kropp är inte heller vad den varit. Arbetet vid bandet har tårt mycket på mig. Den enda rörelse vi utförde vid det där bandet var med högerarmen. Därför ser den ut som den gör nu. Stor som två mäns armar och med en styrka som kan knäcka järn. Det finns fler skillnader på mig då och nu. Det tog länge innan jag insåg att det inte räckte med att jag trodde på marxismen. Det krävdes att jag blev avskedad från fabriken (bara för att nån smart jävel sa att man skulle ändra riktning på rullbandet) för att jag skulle inse att mitt kall är att sprida marxismen i hela vida världen. Men detta är en stor uppgift och jag skulle aldrig klara den själv, och jag skulle heller aldrig klara de innanför ramarna av vad som kallas lagar. Men det spelar ingen roll, ändamålen helgar medlen. Så jag har slagit mig ihop med ett par människor som delar min övertygelse tillsammans skall vi sprida läran över världen och inget kan stoppa oss, inte ens de där risiga preussarna. Min envishet skall se till att vi aldrig ger upp. Min visdom skall se till att vi väljer rätt väg. Den här tävlingen är ett utmärkt sätt att höja den röda fanan högt, och vid Marx, vi skall lyckas!

Athletics. Poor
Courage. Good
Exchequer: Poor
Fisticuffs: Good
Tinkering: Good
Physique: (Exc/Poor)

Viktor Federov

"När jag är full dansar jag bättre än min sakel, men då dansar jag också förbannat bra. Nastarogev!"

Viktor Fedorov

Mitt namn är Victor Fedorov och detta är min dagbok. Att fyllas med alla de hjältemodiga dåd som jag skall utföra. Gud skulle inte givit mig min fysik och min förmåga att överleva i de mest digra situationer om det inte vore för att jag skall använda dem för hjältedåd. Med Marx och gud vid min sida skall jag se till att världen aldrig blir sig lik! Fast det är klart, vilken skillnad gör egentligen en man. Jag menar jag är ju trots allt dödlig. Kanske har jag för höga förhoppningar. Nej så får jag inte tänka. Visst är det så att jag är ämnad för hjältedåd. Tänk vad många damer som uppskattar en riktigt farlig karl. Och fara, det har jag aldrig haft svårt för. Nej då, jag skrattar faran i ansiktet. Ha ha ha. Att svinga i kristalkronor och fäktas med lagens män är det bästa jag vet. Det skadar inte om jag på vägen tvingas kyssa nån vacker mö eller kanske hennes mor. Men vad är det jag skriver, jag hatar otäcka saker. Ibland gömmer jag mig under stolen när det hettar till. En gång flydde jag från en middag bara för att gafflarna såg så vassa ut.

Skulle det gå att sudda bläck skulle jag genast ta bort ovanstående parti. Jag räds ingenting. Damer älskar mig, poliser flyr från mig och det finns ingen som står sig mot mig i fäktning. Mitt blod är det av en äkta kosack och en sådan flyr aldrig. Jag står till dess att jag segern är i hamn och min död skall ske i strid och inte i nån fänig sjuksäng. I marxismen finner jag de ideal jag högaktar, och i det sällskap jag färdas i finner jag goda vänner.

Visserligen anar jag att vissa av dem kanske inte är så starka i sin övertygelse utan drivs av andra mål. Detta är något jag ogillar. Jag skall hålla ett öga på Andrejovitch, sviker han oss så skall han få smaka mitt kalla stål. Fast han kanske är bättre än jag på att slåss. Nä jag borde nog vara försiktig. Äsch struntprat, försiktighet är den feges last.

Vissa säger att mitt humör kan svänga kraftigt, ha det har jag aldrig märkt av, en hjälte har inte såna fläckar på sin karaktär. Men å andra sidan kanske jag inte är en hjälte. Nä, det är nog så, jag är nog bara en simpel tjuv. Nä nu går jag och låter flaskan trösta mig. Men jag blir aldrig fullllllt tjolahoppasan tsaer jipie länge lefve marsxkt....

Atlethics: Great
Charisma: (Good/Poor)
Courage: Great
Fencing: Exc
Fisticuffs: Good
Gambling: Good
Leadership: Good
Physique: Good
Riding: Exc
Performance: Great

Andreij Sjhopórin

Andreij Pokras Shoporin

Stolta moder Ryssland. Vad gjorde jag inte för att försvara dina gränser. Finns det någon som högaktar din vackra kropp mer än jag. Den vackra kropp som givit mig så mycket. Under dina stränga vintrar har jag hårdats till man, under dina våta somrar har jag lärt mig så mycket, på dina tundror föddes jag och med skidor på fötterna har jag korsat dina vidder mer än en gång. Jag gör allt för dig mitt fosterland. Sådan är jag Andreij Pokras Shoporin. Jag bär alltid mitt huvud högt, jag tar inte skit från någon och jag tolererar inte att någon smutskastar moder Ryssland heller. Då blir jag fruktansvärt ilsken och när jag blir ilsken är jag ingen trevlig syn. Mina ögon går i kors och kinderna blir röda, och det säger jag, det finns inte många som står emot min kroppshydda när den kommer rusande mot dem. Jag har genom åren funnit att min storlek är till min fördel. Om jag bara stirrar argt på någon och knyter min stora näve kan jag få en människa att gå med på nästan vad som helst. Det är så man vinner en argumentation. Min tunga har aldrig varit speciellt rapp, och känner jag att den tar slut, ja då får nävarna ta vid. Men det är sällan som jag behöver verkställa mina hot. Blotta åsynen av min rasande gestalt brukar räcka. Och tur är väl det. Jag gillar inte att göra illa folk. Allra minst gillar jag att göra illa vackra herrar. Kvinnor har jag inget emot att ge ett gott kok stryk, de förtjänar det. Dessa lismande tvetungade varelser. Usch och fy.

Jag trivs med att gjuta obehag i människor, att känna att de respekterar mig. Kanske är det därför som jag alltid talar så högt. Men jag är inte elak, nej då, mitt hjärta är stort och gott. Att ta från de rika och ge till fattiga herrar är ett motto som jag lever efter. Det finns ingen större belöning än att se en leende fattiglapp som betraktar en som gud bara för att man stulit ett äpple åt honom. Att inte längre trampa moder Rysslands gjord under mina pälsstövlar känns naturligtvis lite underligt, men det är i ett gott syfte. Mitt resesällskap är en samling vördnadsfulla herrar, undantaget den där slinkan Natasha eller vad hon nu hette. Hennes ord respekterar jag lika lite som avföring, så mycket skit kommer ur hennes mun. Hon borde lära sig att hålla tyst. Jag gissar att hon inte ens vet vad Marxismen står för. Såna falska skökor platsar inte i mitt sällskap. Men de andra verkar tycka om henne. Så jag bör nog akta mig för att slå henne.

Jag tror att jag kan tillföra mycket till sällskapet. Jag klarar det mesta och räds inget. I moder rysslands namn finner jag styrka. Jag hoppas bara att jag slipper trånga utrymmen. Det värsta jag vet är när jag inte har mycket fritt rum runtomkring mig. Därför undviker jag gärna dass. Allt som kan göras därinne kan också göras utomhus.